

slet ikke hører hjemme i en undersøgelseskommission.

Det er i alle tilfælde også i mindre højspændte sager end den foreliggende en vigtig beslutning at nedsætte en undersøgelseskommission. Det er derfor altid væsentligt at spørge, hvad det er, man helt præcis vil bruge en kommissionsundersøgelse til. Får man ikke afklaret sådan et spørgsmål, risikerer man let at komme til at anvende undersøgelseskommissioner i sager, som i bund og grund er af politisk karakter, og hvor de nødvendige drøftelser og diskussioner derfor hører hjemme i Folketinget og offentligheden og ikke i en kommission.

Ser man mere konkret på indholdet af beslutningsforslaget, fremgår det, at kommissionen bl.a. skal undersøge regeringens løbende information til Folketinget, herunder Det Udenrigspolitiske Nævn, danske partiers rolle med hensyn til at informere omverdenen om sagen og holdningen til muslimer i Danmark, reaktionerne fra andre lande og de internationale presseaktioner og deres mulige betydning for Danmarks internationale omdømme.

I forlængelse af de principielle synspunkter, som jeg var inde på før, må man spørge, hvorfor der skal nedsættes en kommission til at undersøge disse spørgsmål. Muhammedsagen har jo som bekendt været indgående behandlet i Folketinget og i Det Udenrigspolitiske Nævn, og det er i den forbindelse regeringens opfattelse, at nævnet er blevet inddraget i fuld overensstemmelse med de gældende regler.

Men regeringen er selvsagt fuldt ud indstillet på yderligere drøftelser i nævnet, hvis det ønskes, ligesom regeringen naturligvis er parat til i overensstemmelse med de sædvanlige parlamentariske regler at besvare yderligere spørgsmål fra Folketingets udvalg eller enkelte medlemmer i sagen.

Lad mig i den forbindelse nævne, at regeringen, i takt med at de mange anmodninger om aktindsigt i det omfattende materiale i sagen færdigbehandles, fortsat vil sørge for, at Folketinget får oversendt de dokumenter, der udleveres.

Når det kommer til spørgsmålet om, hvilke holdninger de politiske partier har indtaget i sagen, og hvilke reaktioner der har været fra andre EU- og NATO-lande og fra den internationale presse, må man vel sige, at dette er velkendt. Det er vanskeligt for regeringen at se, hvad behovet skulle være for en undersøgelseskommission.

Der er altså en række forhold, der er velkendte, og som der efter regeringens opfattelse derfor ikke er nogen grund til at bede en undersøgelseskommission om at undersøge. Omvendt er der punkter i beslutningsforslaget, hvor det nok er vanskeligt at forestille sig, at selv en undersøgelseskommission skulle kunne komme til bunds.

Når der f.eks. henvises til, og jeg citerer: »Egyptens og andre islamiske landes aktiviteter«, må man vel sige, at disse landes officielle aktiviteter i sagen jo er velkendte. Hvad der så måtte udspille sig bag scenen i disse lande, vil en dansk undersøgelseskommission af gode grunde ikke have nogen muligheder for at afdekke. Efter regeringens opfattelse må man også spørge, hvad der skulle komme ud af en undersøgelseskommission og en undersøgelse.

I beslutningsforslaget peges der her for det første på, at kommissionen skal vurdere, om der kan være anledning til at ændre administrative bestemmelser eller praksis. Det er rigtigt, at en undersøgelseskommission efter loven kan få til opgave at foretage sådanne vurderinger.

Det tager bl.a. sigte på tilfælde, hvor der kan være tale om mere generelle systemfejl i myndighedernes strukturer og arbejdsrutiner, og hvor der kan være behov for sagkyndige vurderinger af, hvordan der kan rettes op på sådanne eventuelle fejl, men det er efter regeringens opfattelse meget vanskeligt at se, hvilken relevans en sådan undersøgelse skulle have i forhold til en sag af så heldigvis helt usædvanlig karakter som Muhammedsagen.

For det andet peges der på, at kommissionen skal foretage retlige vurderinger til belysning af, om der foreligger grundlag for, at det offentlige ser nogen draget til ansvar. En sådan vurdering kan jo være relevant i situationer, hvor der på den ene eller den anden måde er rejst væsentlige spørgsmål om, hvorvidt der kan være grundlag for at rejse et retligt ansvar over for f.eks. embedsmænd eller ministre. Men der er mig bekendt ikke rejst spørgsmål om dette i den foreliggende sag, og det står heller ikke regeringen klart, hvad grundlaget for sådan et spørgsmål i givet fald skulle være.

Det siger samtidig sig selv, at regeringen naturligvis påtager sig det fulde politiske ansvar for sin håndtering af sagen. Men det er jo ikke det, der tales om i beslutningsforslaget, og det er af gode grunde heller ikke noget, som en undersøgelseskommission kan udtale sig om. Det hører hjemme i Folketinget.